

Sygn. akt I ACa 170/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SA Bogusław Dobrowolski

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi powódki o wznowienie postępowania w sprawie I ACa 231/10 Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z powództwa **K. S.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...), W. S. i P. D. K.**

o zapłatę

zakończoną prawomocnym wyrokiem z dnia 28 maja 2010 r.

p o s t a n a w i a :

1. odrzucić skargę;

2. nie obciążać powódki kosztami procesu.

UZASADNIENIE

K. S. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 maja 2010 r. (sygn. akt I A Ca 231/10). Jako podstawę prawną skargi wskazała art. 403 § 2 k.p.c., powołując się na wykrycia środka dowodowego, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy.

Podana, że wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie (sygn. akt VII Ka 1027/12) utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nidzicy z dnia 22 czerwca 2012 r. (sygn. akt II K98/12), skazujący Komornika Sądowego D. K. za czyn z art. 231 § 1 k.k. oraz biegłego W. S. za przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. Zdaniem skarżącej, ten prawomocny wyrok jest nowym dowodem, który istniał w trakcie prawomocnie zakończonego postępowania o zapłatę. Natomiast jego ocena, stanowiąca potwierdzenie niezgodnego z prawem działania pozwanego komornika oraz wyrządzenia przezeń szkody, nie była wówczas znana. W wydanym wyroku karnym Sąd orzekł bowiem, że komornik w dniu 3 grudnia 2004 r., dokonując opisu i oszacowania nieruchomości, wbrew wymogom określonym w §131, §132, § 134 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników i art. 947 § 1 k.p.c., nie dopełnił swych obowiązków poprzez zaniechanie dążenia do zebrania wszelkich

danych, które umożliwiłyby dokładne określenie powyższej nieruchomości oraz jej wartości w ten sposób, że zaniechał zweryfikowania danych zawartych w przedstawnym na potrzeby postępowania egzekucyjnego operacie szacunkowym o nr (...), sporządzonym przez biegłego rzeczoznawcę W. S., ze stanem faktycznym powyższej nieruchomości, czym działał na szkodę interesu Skarbu Państwa oraz prywatnego R. i K. S..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 410 §1 k.p.c. o dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania decyduje ustalenie przez Sąd, czy skarga została wniesiona w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. Tego rodzaju kontrola, niebędąca oceną merytoryczną, sprowadza się wyłącznie do porównania przytoczonych twierdzeń faktycznych z przepisami ustawy. Obie wymienione w art. 410 §1 k.p.c. przesłanki dopuszczalności wznowienia muszą wystąpić łącznie, a brak którejkolwiek z nich powoduje odrzucenie skargi.

Nie wnikając zatem w ocenę okoliczności mających świadczyć o zachowaniu trzymiesięcznego terminu z art. 407 k.p.c., Sąd Apelacyjny rozważył jedynie, czy wskazane - jako podstawa wznowienia - okoliczności odpowiadają ustawowym przesłankom. Wnosząca skargę, co prawda powołała się na zaistnienie przesłanki z art. 403 § 2 k.p.c., ale w judykaturze utrwalony jest już pogląd, podzielany w rozpoznawanej sprawie, który przyjmuje, że badanie przesłanki oparcia skargi o wznowienie postępowania na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r. I CZ 122/67 OSNC 1968 nr 8-9, poz. 154; z dnia 15 czerwca 2005 r. IV CZ 50/2005 niepubl.; z dnia 7 lipca 2005 r. IV CO 6/2005 Biul. Sądu Najwyższego z 2005 r. nr 9 poz. 14; z dnia 10 lutego 2006 r. I PZ 33/2005 OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48; z dnia 14 maja 2009 r. I CZ 20/2009 niepubl.; z dnia 3 lutego 2011 r. II UZ 47/2010 niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2011 r. II UZ 10/2011 niepubl. z dnia 18 kwietnia 2011 r. III UZ 6/2011 niepubl.; z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/2012, LexPolonica nr 4940222). Samo zatem tylko sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom kodeksu postępowania cywilnego, nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi (por. postanowienie SN z 28 października 1999 r. II UKN 174/99 OSNP 2001/4/133). Z taką sytuacją mamy miejsce w niniejszej sprawie.

Z uzasadnieniu skargi wynika, że wydany w dniu 28 listopada 2012 r. wyrok w sprawie karnej sygn. akt VII Ka 1027/12, utrzymujący w mocy wyrok skazujący D. K. za czyn z art. 231 § 1 k.k. a W. S. za przestępstwo z art. 271 § 1 k.k., stanowi nowy dowód, który przeczy okolicznościom faktycznym, przyjętym przez Sąd Apelacyjny jako podstawa oddalenia wniesionego przez nią powództwa.

W związku z tym wskazać należy, że przedstawione przez powódkę dowody nie mają, wymaganego przez art. 403 § 2 k.p.c., przymiotu „nowości”. Orzecznictwo Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że ową cechą mają tylko niektóre dowody.

Podstawą wznowienia postępowania mogą być zatem tylko takie nowe okoliczności oraz środki dowodowe, które zaistniały jeszcze przed rozstrzygnięciem sporu - w trakcie postępowania i przed jego zakończeniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48). Omawiana regulacja prawna, dotycząca powołania (przedstawienia) środków dowodowych (okoliczności faktycznych), które nie było w zakończonym postępowaniu możliwe, nie może odnosić się więc do stanu po jego zakończeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1998 r., II UKN 106/98, OSNP 1999 nr 13, poz. 438; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969 nr 12, poz. 208).

Tymczasem, wnosząc skargę o wznowienie postępowania, powódka powołuje się na dowody, które jednakże, co bezsporne, zaistniały już po prawomocnym zakończeniu sprawy o zapłatę - sygn. akt I A Ca 231/10. Zgodnie więc z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania - według art. 403 § 2 k.p.c. - środek dowodowy (wyrok wydany w sprawie karnej), który powstał już po prawomocnym zakończeniu

procesu, którego wznowienia dotyczy skarga o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r. IV Cz 149/11; z dnia 21 stycznia 2011, II PZ 51/10).

Stwierdzając w tym stanie rzeczy, że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia postępowania, Sąd Apelacyjny skargę powódki odrzucił, stosownie do treści art. 410 §1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wywołanego skargą o wznowienie postępowania uzasadnia treść art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, w rozpoznawanej sprawie stosowanie zasady odpowiedzialności za wynik sporu nie dało się pogodzić z zasadami słuszności. Wprawdzie to K. S. była stroną inicjującą postępowanie sądowe, tym niemniej sytuacja majątkowa powódki oraz specyficzne okoliczności faktyczne tej sprawy, czynią niezasadnym obciążanie jej kosztami, gdyż byłoby to uciążliwością ponad miarę i jako takie nie dałoby się pogodzić z zasadami słuszności.